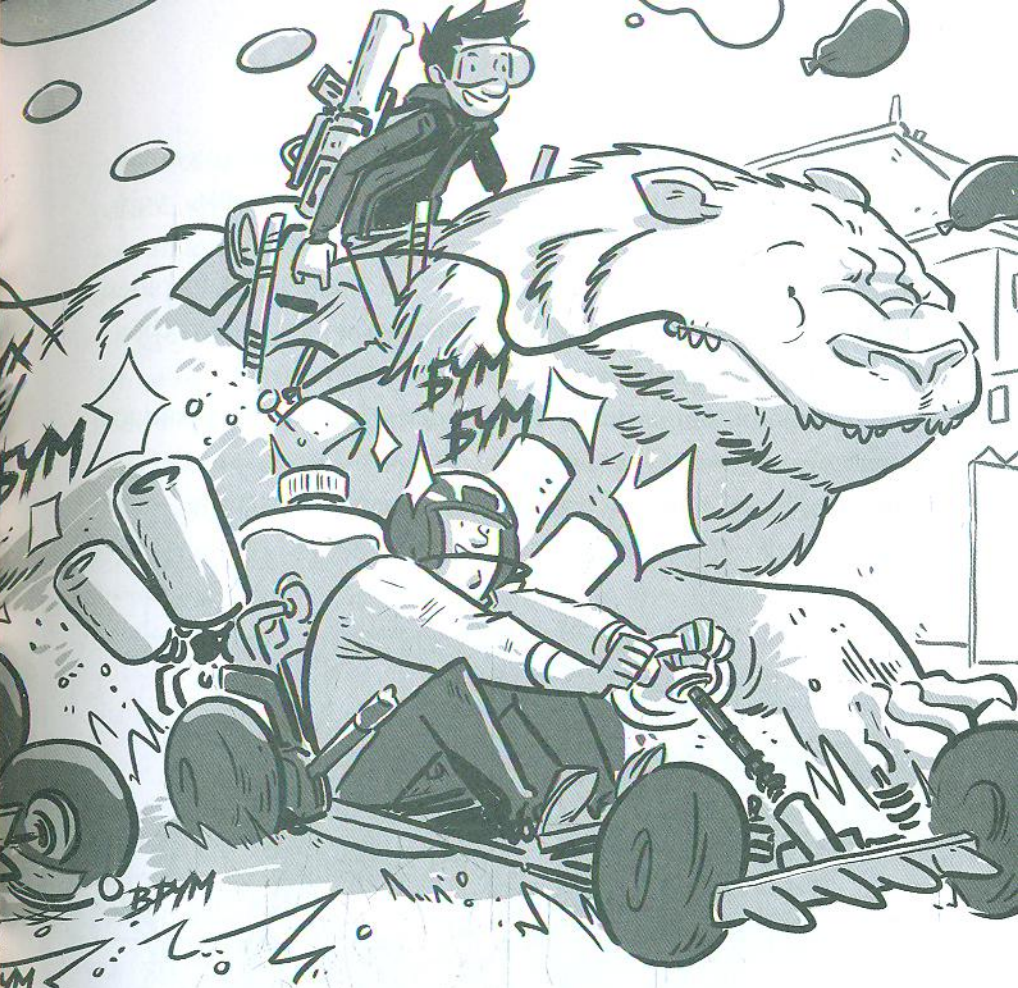

Розділ перший

Хочете знати, яка гра реально найфантастичніша у світі?

Я вам скажу.

Це справжній маршрут із гри *Super Mario Kart*.

Ми граємо просто зараз.

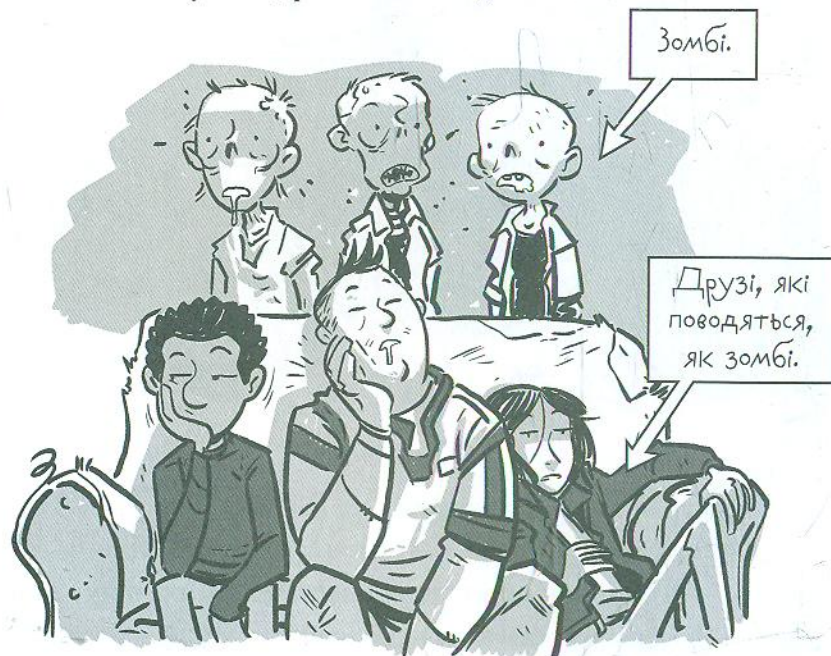
Мої найкращі друзі — Квінт, Джун і Дірк — гасяють містом на крутих постапокаліптичних машинах. Це покращені бамперні авто, які ми називаємо БумКартами.

Дірк збудував їх, а Квінт нашпигував купою неймовірних функцій для бою: гарматами для пейнтболу;

захисними системами, що викидають на дорогу кульки; шинами з шипами; газовими рогатками. Загалом, усім, чим тільки можна.

А як же я, Джек Салліван? А мені не потрібен БумКарт, бо я їжджу верхи на своєму крутезному собаці-монстрі на ім'я Ровер.

Справжній маршрут із гри *Super Mario Kart* з'явився з певної причини. Я помітив, що мої друзі трохи затупіли духом, так би мовити, здулися. Розумієте, мені навіть важко було відрізнити їх від зомбі...

Тому я сказав:

— ТРЕБА ВАС РОЗВОРУШТИ!

А хіба щось здатне розворушити дужче, ніж створення крутезного маршруту для картингу із трамплінами, розливами нафти і звивистою дорогою у будинку страшного діда Ейкена?

Це одна з переваг життя після Монстр-Апокаліпсиса. Ти можеш спокійно збудувати величезну трасу в стилі *Mario Kart* просто на вулицях свого міста.

Зараз нас усіх випередила Джун. Вона от-от виграє, і я мушу її зупинити. Вона виграла вже тричі поспіль! Я дістаю із сумки на сидлі Ровера свою гармату для футболок і...

Пряме влучення! Карт Джун різко залітає за ріг і вривається у стіну пожежної станції.

— Ніколи не ставай на шляху переможців! — гордо лаю я.

Ровер радісно гавкає. Тепер ми лідируємо. Але я озирваюся і бачу, що БумКарт Джун геть розтрощений.

Трясця. Вся суть у тому, щоб виграти, а не покалічити своїх друзів! А я багато знаю про друзів, бо у мене найкращі друзі у світі. Гадаю, їм не подобається, коли їх хочуть прибити.

Я тягну Ровера за повід, і він розвертається.

— Джун, із тобою все гаразд? — кричу я, аж раптом...

БУХ! М'яч вибиває мене із сідла. Я падаю на траву. Раптові постріли з футбольного арбалета найгірші з-поміж усіх.

— Джеку, ти занадто добрий. Ось у чому полягає твоя проблема, — під'юджує мене Джун. — У тебе немає духу суперництва, як у мене.

Вона вже хоче зірватися з місця, коли раптом відбувається щось **БОЖЕВІЛЬНЕ**.

Я не часто вживаю слово «**БОЖЕВІЛЬНИЙ**», бо можна сказати, що майже все під час Монстр-Апокаліпсиса одуріле або принаймні досить дивне і незрозуміле.

Ми чуємо голос.

Людський голос.

Я не можу розібрати слова, але з'ясовую, що голос долинає із пожежної станції. Ми не чули і не бачили жодних людей, відколи почався Монстр-Апокаліпсис. Ось чому я кажу, що це просто щось **БОЖЕВІЛЬНЕ**.

Ми з Джун одразу кидаємося до пожежної станції, притискаємо вуха до червоних сталевих дверей. Ми знову чуємо голос.

Джун витріщається на мене. Це офіційно щось безумне, дивне і незрозуміле.

Я розвертаюся, прикладаю руки рупором до рота і кричу:

— Квінте! Дірку! Тайм-аут!

— Нізащо, друже! — відповідає Квінт, який вискочив з-за рогу на своєму БумКарті. — Я більше не повірю тобі!

— Та я серйозно! Реальний тайм-аут! — кричу я. — Слово даю!

Джун каже мені, що краще зараз отак не волати. Ми ж не знаємо, хто сидить усередині пожежної станції. І це слушна порада. Я швидко перебираю в голові всі варіанти. І вони не надто веселі...

Мародери
страшної пустки!

Вицять шини. Квінт із Дірком зупиняються і вистрибують зі своїх БумКартів.

— Що таке? — запитує Дірк.

— Ми почули голоси, схожі на людські, — пошепки каже Джун. — Всередині пожежної станції!

— Ми ще там не бували, — зауважує Квінт. — Мені вже цікаво.

— Ну звісно, що тобі цікаво! — відповідаю я. — Ми вже багато місяців не чули голоси інших людей! Ми чули голоси монстрів, але вони такі, ну, грубі та повторні. А єдині людські голоси, які ми чули, — наші власні.

І раптом у моїй голові з'являються зовсім інші думки. Я навіть не думав, що мій голос гугнявий. Це ж може пояснити, чому я стільки років не міг ні з ким подружитися. Зрозуміло, що ніхто не хотів товаришувати з хлопцем, у якого такий жахливий голос. Але якщо це так, якщо я дійсно говорю в ніс, то чому ніхто не сказав мені про це раніше? Я ж міг би виправити вимову, спробував би говорити з крутим австралійським акцентом чи ще якимось. Може, навіть...

— Джеку! — Джун повертає мене до реальності.

Вона показує великим пальцем на двері пожежної станції. Дірк щосили смикає ручку, відчиняє двері та...

ПОЖЕЖНИКИ-ЗОМБІ

У-У-УХ-Х-ХГ-Г-Г!

— Обережно! — кричить Джун.

Височезний пожежник-зомбі суне просто на Квінта!

Квінт прожогом присідає і скручується калачиком. Він удає мертвого, ніби захищається від ведмедів. На щастя, з нами Дірк. Він хапає двох зомбі за щиколотки, збирає всю свою силу і...

Ми швидко забігаємо у будівлю пожежної станції, поки інші зомбі не схопили нас своїми брудними руками. Ровер біжить за нами. Він ледве протискається всередину. І — ГУП — я зачиняю за ним двері.